

Hány éve is járunk Jézussal? 50, 60, 70, 80? És mennyire ismerjük Őt? Többen közülünk betéve tudjuk az evangéliumok egyes részeit. (Hozzáteszem, nem annyira, mint protestáns testvéreink.) De ami sokkal fontosabb: Mennyire éljük Jézus tanítását, az evangéliumot?

Az apostolok három évig jártak vele, és kiderült, milyen sokat nem értenek Jézus szavaiból, és még inkább cselekedeteiből. Majd csak feltámadása után, amikor elküldte nekik a megígért Szentlelket.

Ugyanígy az emmauszi tanítványok is. Csak a kenyértörésben ismerték fel Jézust. Azzal, hogy visszatértek az apostolokhoz, és elmondták egymásnak, mit tapasztaltak, kölcsönösen megerősödtek a hitben. Erre a megerősítésre van szükségünk nekünk is. Nem egyszer, hanem minden alkalommal, amikor elbizonytalanodunk.

Hiszen ez az egyik fő feladatunk: az Örömhír továbbadása. Küldetésünk van! Mindazokhoz, akikhez a Lélek küld. A Szentlélek meg fogja mutatni, kik azok, akiknek épp rám – és rajtam keresztül az Örömhírré – van szükségük. Nem csak a gyermekkorunktól tanultak elmondása. Ugye lángolt a szívünk?

Mindannyiunknak vannak ajándékai, amiket a Szentlélektől kaptunk. Ezek az istenfélelem, jámborság, tudomány, lelki erősség, jó tanács, értelem, bölcsesség. Nézzünk magunkba, melyikünk melyik ajándékot kapta. Semmiképp sem azért, hogy magunkban tartsuk, sem hogy dicsekedjünk vele, hanem hogy használjunk vele.

Ha Isten igéje azt mondja, hogy „törekedjetek” arra, akkor Isten meg is fogja nekünk adni az adományokat. Hiszen Jézus mondta nekünk, hogy mindazt meg akarja nekünk adni, amit az Atyától az Ő nevében kérünk (Mt 7,7-11).

A Szentlélek által termett gyümölcsök pedig, amelyek a hívő életét jellemzik: szeretet, öröm, békesség, türelem, kedvesség, jóság, hűség, szelídség és önmegtartóztatás. (Gal 5:22-23) Ezek viszont mindannyiunkban – minden életszentségre törekvő hívő keresztényben – meg kell, hogy legyenek. Olyan nincs, hogy törekszem az életszentségre, de szeretet nincs bennem valaki iránt.

Ha úgy próbáljuk továbbadni az Örömhírt, hogy az nem látszik rajtunk, evangelizációnk szándéka eleve kudarcra van ítélve. Az Örömhírt csak úgy tudjuk hitelesen továbbadni, ha életünk is hiteles. De ezt mindannyian tudjuk.

„Egy szomorú szent az bizony szomorú szent.” ([Szolgálat 32. szám; 1976/4](#))

Harmat József, Várpalota